

AM FOST ȘI EU ACOLO

CAPITOLUL I - SIMEON

Era o zi călduroasă de vară. O vară cum nu mai fusese alta până atunci. Totul era uscat în împrejurimi. Iarba care de obicei creștea pe alocuri, acum se uscaseră. Singurii care rămăseseră verzi erau măslinii. Aceștia parcă se bucurau de uscăciunea anotimpului. Leandrii se hotărâseră chiar să înflorească.

Erau de fapt singurele bucurii ale unui tărâm stâncos, din cale afară de uscat și de sărac. Era tărâmul pe care mă născusem în urmă cu cincisprezece ani. Nu îmi cunoșteam părinții, căci nu îmi aduceam aminte să îi fi văzut vreodată. Fusesem crescută de un bărbat care lucrase pentru tatăl meu, un păzitor de turme, căsătorit mai apoi și tată a șase copii. El îmi povestise o singură dată, în urmă cu un an, despre părinții mei.

Povestea lui fusese plină de admirație pentru părinții mei. Despre mama spusese în tot timpul că a fost tare frumoasă și că eu de la ea am moștenit frumusețea. Îl ascultasem cu gura căscată, reținând cu mândrie faptul că sunt cel puțin la fel de frumoasă ca și mama mea. Cât timp îmi vorbise despre mama mea, îi scânteiaseră ochii de plăcerea aducerii aminte. Imediat ce începu a vorbi despre adevăratul meu tată, privirea i se modifică în mod ciudat, scânteind în continuare, dar de ură.

Îmi vorbise ceva despre neamul străvechi al tatălui meu, despre copti, despre Egipt, dar eu, din păcate, nu reținusem mare lucru. Ceva, ceva însă mă mirase chiar și pe mine, în superficialitatea mea de atunci. Părinții mei fuseseră bogați, iar omul acesta, sărac fiind, muncise pentru ei. Acum părinții mei nu mai erau, iar el îmi spusese din start că sunt săracă și mă crește de milă. Ceva nu era la locul lui în această poveste.

De un an de când auzisem povestea, mă tot întrebam cum devenise acest om bogat și mai ales cât era adevăr din ceea ce-mi povestise el despre boala părinților mei și despre moartea lor prematură. Aș fi vrut să întreb și alți oameni despre trecutul meu, dar nimeni altul decât el nu știa despre mine. Chiar soția acestuia, buna Sarah, nu știa decât că el sosise odată cu turma și într-o desagă atârnată pe măgar mă adusese și pe mine.

Ea era încă fecioară pe atunci și pe el nu-l mai văzuse din copilărie. Acceptase să-i devină soție, deși el avea așa o obligație pentru un copil. La început crezuse că sunt copilul lui și că tot ce povestește sunt fantezii. Cu toate acestea, în timp s-a dovedit că nu puteam fi a lui, căci ne deosebeam în toate. Pielea mea era albă ca laptele, părul meu era negru și strălucitor, iar ochii de albastrul mării, pe câtă vreme el era roșcovan, atât la piele cât și la păr, iar ochii îi erau de culoarea alunei. Așa se convinsese ea că eu nu eram fata lui.

Pe lângă aceste semne, femeia mai înțelesese din somnul agitat al soțului ei, din bolboroseala lui inconștientă din vis, că treburile nu erau foarte clare în ceea ce privea felul în care se căpătuse el cu un copil. Ea însă nu-l băga în seamă, ci de câte ori îl vedea agitat în somn, îl trezea și-l făcea să se culce pe cealaltă parte. Considera că este mult prea obosită de munca de peste zi ca să asculte tot ce bolborosea el.

Intr-adevăr, munca de peste zi era foarte grea pentru noi toți, atât pentru ei doi, cât și pentru mine. Eu și Sarah trebuia să ne îngrijim atât de cei șase copii ai lor, cât și de oițele care ne hrăneau pe toți. Eram învățată atât cu munca la animale, cât și cu munca din familie. Toată ziua spălam după cei șase piticuți, care creșteau tare greu. Sarah muncea și ea până la epuizare, căci pe lângă soțul ei mai trebuiau hrăniți și ceilalți doi păzitori.

Unul dintre ei pusese ochii pe mine și chiar vorbise cu părinții mei adoptivi să mă dea lui de soție. Sarah se bucurase foarte tare, dar Simeon nici nu vroia să audă. Il auzisem cu

propriile urechi când îi spunea băiatului că sunt prea mică și că nu am zestre,că nu are ce-mi da,că oile sunt pentru copiii lui,că dacă mă vrea n-are decât să mă ia,dar el nu ne poate ajuta cu nimic.

Băiatul stătuse o vreme în cumpănă,după care dispăruse. Sarah se certase atunci cu Simeon,repoșându-i că nu s-a îndurat pentru cât i-am muncit să-mi fi dat ca zestre câteva oi. El însă s-a enervat îngrozitor și a bătut-o pe biata Sarah. Printre țipetele femeii auzisem ceva ce-mi rămăsese în minte :

-“Fata asta e din neam de domni. Nu o pot da unui coate goale. Tu nu i-ai cunoscut părinții ei, așa că taci! Ei erau foarte cunoscuți în Betsaida.”

Vorbele femeii nu le mai auzisem. Nici nu mă mai interesau. În cap îmi suna un singur cuvânt : BETSAIDA. De când auzisem acest cuvânt nu-mi mai doream să mă mărit,ci îmi doream să merg să îmi cunosc originea. Dacă părinții mei erau așa de cunoscuți în acel loc și dacă eu semănăm așa de tare cu mama mea,nu se putea să nu găsec pe cineva să mă ajute. Acolo probabil că mă aștepta bogăția părinților mei,căci fuseseră bogați...

Îmi făceam tot soiul de planuri,cum să plec,cum să călătoresc,dar eram conștientă că nu puteam pleca și că nu m-aș fi descurcat. Seară de seară judecam iar și iar ce aveam de făcut,până când oboseala de peste zi mă făcea să adorm. Răcoarea uscată a serii mă făcuse astă-seară să ațipesc mai repede ca de obicei.

Cred că mă adormise chiar zgomotul nopții,respirația sacadată a celorlalți,de parcă toți respirau odată. Erau respirații de copii adormiți,obosiți după o zi de joacă prin colb. O vreme le urmărisem respirația cu atenție,însă încetul cu încetul adormeam.

Mi s-a părut că nici nu adormisem bine,când m-am trezit înghesuită și aproape sufocată. O mână mare îmi bloca gura,dar și nasul. Cu greu puteam respira. Am deschis ochii,dar întunericul era așa de profund de parcă nici o rază de lumină nu pătrundea la noi. O greutate mare mă imobiliza. Pentru o secundă m-am gândit că o să mor,dar nu înțelegeam cine mă omoară și de ce.

Simțeam că mi se întâmplă ceva rău. Am încercat să îndepărtez greutatea aceea imensă cu mâinile. Atunci am înțeles că deasupra mea era cineva,iar când mi-am dat seama că era un bărbat,era mult prea târziu. Acel bărbat îmi provocase o durere sfâșietoare,o durere cum nu mai simțisem până atunci. Ceva ca un zvâcnet neconținut îmi îndulcea durerea și totodată îmi îngreuna situația.

Într-un târziu bărbatul își terminase treaba,iar eu nu știam ce să fac. Să strig, să plâng,să mă bucur sau ce? Bărbatul care tocmai mă necinstise era chiar Simeon. Îl recunoscusem după voce,căci tot timpul mă alintase la ureche, zicându-mi Serena. Ce nume frumos!

Îmi plăcuse alintul lui. Stătusem cuminte mai apoi,căci pe mine nimeni nu mă alintase vreodată. Aveam totuși simțământul că făcusem ceva rău. Acest simțământ mi s-a adeverit imediat,căci Simeon a plecat la fel de încet precum venise,furișându-se de toată lumea. Am adormit fericită,fără să mă mai gândesc la nimic.

A doua zi când m-am trezit,pe lumină,am văzut dovada fecioriei mele pierdute. Că am văzut-o eu nu a fost nimic,dar a văzut-o și Sarah. O priveam și nu-mi venea a crede. Se înroșise toată. Fața parcă i se umflase de furie. S-a repezit la mine,m-a prins de păr și m-a băgat cu fața în așternutul pătat. Țipa cât putea că i-am necinstit casa,că sunt o stricată și că e imposibil să mai rămân în casa ei.

Am început să plâng,căci nu mai înțelegeam nimic. La urma urmei ceea ce făcusem eu în noaptea trecută ea făcea noapte de noapte și nimeni nu-i mai zicea că e stricată. Când i-am zis toate acestea,ea a început a urla și mai tare,că trebuie să fii măritată ca să poți să o faci în voie. Nu mai înțelegeam nimic și fără să mă gândesc mult i-am reproșat :

- Atunci de ce l-ai trimis pe Simeon la mine?

- Cum? – urlă ea ca rănită. Ce legătură are Simeon cu toate acestea? Mai bine

recunoaște că abia ai așteptat să ți se întoarcă pețitorul ca să o faci pe dată!

- Ce tot spui Sarah? Nu mai înțeleg nimic.

- Vrei să spui că nu știi? Ieri ți s-a întors pețitorul. A fost acasă la părinții lui și a obținut învoirea să te ducă la casa lor, așa săracă cum ești. Simeon s-a tocmit ieri cu el, ca astăzi să vină să te ia. Puteai să mai ai răbdare până astăzi. Așa nu ai dovedit decât că ești la fel de stricată ca și Serena, maică-ta.

- Ce spui de Serena? – am întrebat eu simțind dintr-o dată că îmi îngheață sângele în vene.

- Serena a fost mama ta adevărată. Nu te uita așa la mine! Știu că o chema așa din bolboroselile lui Simeon. Știi, când visează urât, mereu vorbește de ea și de dragostea lui pentru ea. Probabil că în vis ea îl refuză, căci întotdeauna devine violent și se agită ca peștele pe uscat până îl trezesc.

- Serena, deci... am zis eu lămurindu-mi-se în minte alintul din timpul nopții.

- Da. Era o stricată, căci până la urmă s-a culcat cu el.

- Ca și mine, dar nu cu voia mea și mai ales nu cu știința mea. Nimeni nu m-a învățat vreodată că e rău să te lași în voia unui bărbat. Pe tine te văzusem mereu și credeam că așa trebuie. Am crezut că tu l-ai trimis la mine pentru că erai obosită.

- Foarte comod, n-am ce să zic! Obosisem și l-am trimis la tine! Stricato! Să pleci de la noi! Să te duci!

- Unde să mă duc? Lasă-mă să mă mărit și să plec de la voi în liniște!

- Ești chiar proastă! Crezi că băiatul ăla o să te mai ia de nevastă? Crezi că e la fel de prost ca tine? Mă îndoiesc.

- De unde o să știe el ce s-a întâmplat, dacă tu nu o să-i spui?

- Vezi semnul de pe așternut, proasto? Se întâmplă doar odată în viața unei femei. Prima dată. De aici va ști. Nu trebuie să-i spună nimeni. Va ști și singur, iar când va ști te va scoate în uliță, ca ceilalți să te omoare cu pietre pentru necinstea ta. Nimeni nu va crede vreodată că ai fost atât de proastă. Toți vor zice că ești o stricată.

Auzind cuvintele ei am început a plânge.

- De ce mi-a făcut Simeon asta?

- De ce? De ce? Pentru că el este bărbat, de aia...

- Și asta mi-o spui tu, Sarah? Eu am avut încredere în voi amândoi și...

Lacrimile îmi curgeau șiroaie pe obraz, cuvintele mi se încălceau în gât și nu mai puteam decât să plâng. Nu înțelegeam ce rost aveau toate cele ce mi se întâmplau. Ce drum trebuia să aleg? Trebuia să plec. Aici nu se putea să mai rămân. Dar încotro? Nu știam încă, dar frica de moarte mă gonia cât mai departe de locul acesta. Îmi era rușine de toată lumea acum. Fusesem tare credulă, proastă de-a dreptul, dar nu o făcusem din răutate, ci din neștiință. Nu îl înțelegeam pe Simeon de ce fusese atât de rău cu mine.

Dacă aveam să capăt și eu un rost în sfârșit, de ce oare se purtase astfel încât să-mi aducă moartea în dezonoare? Oare cu ce îi greșisem eu lui? Poate îi greșise mama mea sau tatăl meu. Trebuia să aflu ce anume se întâmplase atunci. Mă hotărâsem. Trebuia să plec spre Betsaida, spre casa părinților mei. Trebuia să le caut urmele până când totul mi se va clarifica.

- Ce-ai rămas ca proasta?!- strigă Sarah la mine. Schimbă-te repede și pregătește-te de drum! Fugi cât mai poți scăpa!

Am privit-o cu atenție. Nu mai era chiar atât de înrăită ca la început. Probabil înțeleșese că nu eram chiar atât de vinovată pe cât păream. Eu știam însă că aveam o vină foarte mare. Îmi plăcuse agitația bărbatului și mai ales alintul său. Îmi plăcuse că un bărbat atât de dur, cum era Simeon, lângă mine fusese plin de tandrețe și atât de generos în mângâieri. Îmi plăcuse dragostea trupească în sine.

Intr-un fel nici nu-mi părea prea rău de cele ce se întâmplaseră. Aflasem un lucru

esențial,că prin dragoste femeia poate schimba un bărbat din lup în mieluşel. Sarah nu ştia ce gândesc,dar văzându-mă dusă pe gânduri,mă tot înghiontea,îndemnându-mă :

- Grăbeşte-te ! Grăbeşte-te ! Nici nu ştii ce ți se poate întâmpla dacă îți vine pețitorul .

Atunci,peu că ea era prea sigură de sine și pentru că dorea

să mă izgonească de îndată,am întrebat-o,asa ca să nu tac

- Și dacă Simeon o să mă aleagă pe mine și te izgonește pe tine? La urma urmei lui i-a plăcut mai mult decât mi-a plăcut mie,iar cu tine nu l-am văzut niciodată să facă așa.

- Ești nebună ? Pleacă imediat! – strigă Sarah ca scoasă din minți. Am șase copii cu el. Ce vrei să-mi faci? Păcătoaso! Nu-ți ajunge ce ai făcut? Vrei să mi-l iei de tot?

Zicând acestea,Sarah începu a-mi trage la pumni în spinare.Văzând că se îngroașă gluma,i-am prins una din mâini și răsucindu-i-o puțin i-am zis printre dinți :

- Potolește-te! Nu am de gând să rămân. Doream doar să vezi că nici tu nu ești prea stabilă în casa asta. Am să plec. Dacă ăsta îmi este destinul,nu am ce face .

- Du-te fetițo! Du-te și lasă-ne în pace! Uite,aici am niște bani strânși. O să-ți trebuiască pentru drum. Să-ți iei lucrurile tale! Ia-ți tot și pleacă! Du-te unde vrei tu,dar să nu-mi spui unde! Nu vreau să mai știu de tine.Ești ca șarpele ce l-am încălzit la sân!

In timp ce eu mă spălam și mă îmbrăcam,Sarah îmi pregătise desaga cu tot ceea ce credea ea că am eu nevoie .

- Un singur lucru te mai întreb Sarah. Cum îl chema pe tatăl meu?

- Pe tatăl tău îl chema David,pe mama ta Serena,iar tu Maria Magdalena te-ai numit mereu .

- Maria Magdalena? Ce nume frumos! Niciodată nu mi-ați spus așa,ci întodeauna m-ați numit Maia.

- Era mai ușor de spus. Maria Magdalena îți cere un efort mult prea mare. E nume domnesc,ca și al părinților tăi. Și ca să nu pleci fără să știi totul,află că Simeon a necinstit-o pe mama ta,iar tatăl tău dorind să o apere a murit de mâinile lui .

- In cazul acesta,eu care plec sunt cea fericită. Mi-ați furat tot. Mai bine spus,Simeon mi-a furat tot : mamă,tată,avere,cinste,până chiar și numele. Din tot ce am avut,doar numele mi-a mai rămas. Acum că mi-l știu, nu o să mi-l mai poată lua nimeni.

M-am aplecat,i-am sărutat mâna muncită și am plecat fără să mă mai uit înapoi.